

ANNIKA

Keď som otvorila dvere do knižnice, ovalila ma vôňa starých kníh: v tej sekunde som pocítila, ako ma zaliala aspoň čiastočná úľava. Rýchlo som pohľadom prebehla po miestnosti, užívajúc si pocit pokoja, ktorý mi pohľad na knižnicu vždy prinášal.

Bolo tu toľko informácií; toľko príbehov! V prednej časti sa nachádzali nižšie police, pomedzi ktoré sa dalo prechádzať ako cez bludisko, a priestor pre stoly určené na štúdium. Keď sem poobede začalo cez veľké okná prenikať slnko, bola to fantastická kombinácia: vzdelávať sa a zároveň sa vyhrievať na slnku ako mačka. Jednoducho blaho!

Knižnica bola obrovská miestnosť s galériou namiesto druhého poschodia v zadnej časti a rebríkmi pri regáloch s knihami v prednej, z ktorých dĺžky sa mi krútila hlava. Niektoré zo starších kníh boli dokonca k policiam pripevnené reťazou a pokiaľ ich niekto chcel študovať, musel o povolenie požiadať kráľa a presvedčiť Rhetta, ktorý knižnicu strážil, akoby šlo o nejakú milovanú ľudskú bytosť, aby toto povolenie vôbec akceptoval. Naša zbierka bola natoľko rozsiahla, že nás o výpožičky často žiadali dokonca aj z okolitých kráľovstiev. Pod vyrezávanými drevenými lavicami boli pre prípad požiaru nachysta-

né vedrá s pieskom, aby sa zvýšili šance na záchranu čo najväčšieho počtu kníh. Našťastie ich doteraz nikdy nebolo potrebné použiť.

Kým som sa rozhliadala dookola a vychutnávala pokoj, ktorý tu panoval, Rhett vyšiel spoza vysokej police a pousmial sa.

„Už som sa čudoval, kde si!“ zahlásil, položil kôpku kníh na najbližší stôl a podišiel bližšie, aby ma objal.

Rhett bol jedinou osobou v celom paláci, ktorá sa neobťažovala v mojej prítomnosti s formalitami: možno preto, že sme sa poznali už od detstva; možno preto, že kedysi slúžil v stajniach a dobre ma poznal aj v mojej neupravenej podobe. Skrátka, Rhett sa ku mne vždy správal tak, akoby bola korunka v mojich vlasoch len ďalšou dekoratívnou ozdobou.

„Bolo mi nanič,“ povedala som.

„Dúfam, že nič vážne,“ povedal, odtiahol sa odo mňa a zoširoka sa usmial.

„Vôbec.“

Uškrnul sa. „Na čo máš dnes náladu?“

„Na rozprávky. Tie, v ktorých každý dostane, čo chce, a potom sú všetci až naveky spokojní.“

S úškrnom na perách mi kývol prstom, akoby vravel: *Nasleduj ma.* „Tak to máš šťastie, minulý týždeň akurát prišlo niečo nové. A keďže ťa dobre poznám, pani moja, som si istý, že takéto niečo si už dávno-pradávnो nečítala,“ povedal a z jednej z vyšších polic vyťahol knihu s ošúchaným obalom a podal mi ju do rúk. Napadlo mi, či ju za tie roky čítal aj niekto iný; vlastne som mala často pocit, že som v celom paláci jediná osoba, ktorú knižnica zaujíma.

„Musím uznať, že máš absolútnu pravdu. Toto bude veľmi príjemné.“

„A vezmi si aj tú novú,“ pokračoval a položil mi do rúk ďalšiu knihu. „Čítaš extrémne rýchlo.“

„Ja by som povedala, že ani zďaleka to nie je dostatočne rýchlo,“ usmiala som sa.

Zahľadel sa na mňa a ja som v tom pohľade zbadala čosi neznáme a nové. „Ostaneš na čaj? Alebo ešte lepšie, môžem ti nájsť ďalší zámok, aby si skúsila...“

No ja som si len povzdychla, pretože hoci som veľmi chcela ostať, vedela som, že ma zajtra čaká vyčerpávajúci deň. A dnes večer to bude azda ešte horšie.

„Ten zámok mi nechaj na najbližšie. Uvidíš, že mi to raz pôjde lepšie než tebe.“

Provokačne sa na mňa pozrel. „Dobre, možno raz budeš úžasná panovníčka. A šikovnejšia čitateľka? Nepochybne. No rýchlejšia v otváraní zámkov bez kľúča než ja, o tom silno pochybujem.“

Zachichotala som sa. „To sa uvidí. A ďalšia vec, ja nikdy žiadna panovníčka nebudem. Celkom mi postačí spokojne žiť pod vládou môjho brata. Jedného pekného dňa.“

„Akoby to nebolo to isté,“ pousmial sa.

„Ďakujem za knihy!“

„Kedykoľvek, vaša výsosť!“

Bola som pripravená, že to pôjde ťažko, no aj tak ma zaskočilo, ako veľmi bolestivé je byť dlhšie na nohách. Keď mi na schodisku vypadli knihy z rúk, sklonila som sa po ne akosi prirýchlo a v tom momente mi bolo jasné, že niečo nie je v poriadku.

Keď som zacítila ostré pálenie v zadnej časti ľavej nohy, zasyčala som od bolesti a rýchlo sa poobzerala dookola. Našťastie som bola sama.

Neveselo som vykročila ďalej, vlečúc sa meter po metri, no nedalo sa inak. Dostala som sa až k mojej komnate a otvorila dvere.

„Vaša výsosť!“ zvolala Noemi a ponáhľala sa za mnou zatvoriť dvere.

Keď mi vyhrnula hore sukne, tvár sa mi stiahla do bolestivej grimasy. „Aké zlé to je?“

„Zdá sa, že sa rana znova otvorila, no dobrá správa je, že len jedna z nich. Poďte, pomôžem vám do postele.“ Hlavu si prestrčila

popod moje rameno a ja som sa pomaly narovkala. „Čo ste, preboha, robili?“

„Zjedla som raňajky. Šla do knižnice. Veď ma poznáš. Samé divoké aktivity.“

Noemi sa zasmiala a pomohla mi ľahnúť si na brucho. „V každom prípade rada vidím, že máte opäť chuť žartovať.“

Pravdou je, že mi to predtým občas napadlo: či ešte budem mať niekedy chuť smiať sa. „Priniesla by si mi, prosím, knihy? Nech sa mám s čím zabaviť?“

Noemi bleskovo prebehla na druhú stranu izby, doniesla knihy a položila ich na môj nočný stolík. Zadávala som sa na poničenú väzbu kontrastujúcu s novučíckým obalom druhej knihy a bola nevyzývavo rada, že mi ich Rhett nanútil obe. Aj tak sa dnes popoludní už z postele nepohnem.

„Jeho veličenstvo poslalo odkaz, že mám na dnes pripraviť vašu najkrajšiu róbu. Vraj máte večer dôležité stretnutie. Za iných okolností by som volila striebornú, ale keďže sa vám to opäť otvorilo, predpokladám, že nejaký tmavočervený odtieň by mohol byť bezpečnejší.“

„Správne uvažovanie, Noemi. Vďaka!“

„Teraz to zaštipie.“

„Viem.“

Keď sa dala do práce, snažila som sa nevydať ani hláska. Čím menej vedela o tom, ako ma to bolí, tým lepšie. Namiesto toho som sa snažila zamestnať sa premýšľaním o tom, ako niekoho požiadať o ruku, ak si ho vôbec za manžela zobrať nechcete.

Vzdychla som si snažiac sa potlačiť znechutenie. Aj otcovo a matkine manželstvo bol vopred dohodnutý zväzok, no vznikla z toho veľká láska a také silné puto, že keď matka zmizla, otec bol celé mesiace ako bez duše. Tá udalosť ho navždy zmenila.

Takže som z prvej ruky vedela, že dohodnuté manželstvo nemusí byť nevyhnutne tá najstrašnejšia vec na svete. Navyše, hrad bol